

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL ALBA IULIA
SECTIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV SI FISCAL
DECIZIE Nr. 1355/2019

Ședința publică de la 12 Decembrie 2019

Completul compus din:

PREȘEDINTE
Judecător
Judecător
Grefier I

Pe rol se afla pronunțarea asupra recursului declarat de recurentele pârâte Administrația Județeană a Finanțelor Publice Hunedoara și Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara împotriva sentinței nr. 909/CA/2019 pronunțată de Tribunalul Hunedoara, în dosar nr.4379/97/2018, având ca obiect anulare act administrativ.

Mersul dezbaterilor și concluziile părților au fost consemnate în încheierea de amânare inițială a pronunțării din data de _____, care face parte integrantă din prezenta decizie.

În interiorul termenului de pronunțare, la dosarul cauzei, la data de _____ s-au depus concluzii scrise din partea intimătei Green Forest SRL.

Curtea de Apel
Asupra recursului de față:

1. Soluția instanței de fond

Prin sentința 909/CA/2019 Tribunalul Hunedoara a admis în parte acțiunea formulată de reclamanta _____ SRL în contradictoriu cu Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara și Administrația Județeană a Finanțelor Publice Hunedoara și în consecință a anulat în parte Decizia nr. _____ și Decizia de impunere F-HD _____ u privire la suma de _____ ei reprezentand impozit pe profit, menținând în rest actele contestate. A respins în rest acțiunea.

2. Recursul declarat în cauză

Împotriva acestei hotărâri a declarat **recurs** Administrația Județeană a Finanțelor Publice Hunedoara în nume propriu și pentru Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara, solicitând admiterea recursului, casarea sentinței atacate și în rejudecare, pronunțarea unei decizii prin care să se dispună respingerea în totalitate a acțiunii reclamantei.

În motivarea sentinței, instanța a reținut faptul că în mod eronat paratele au considerat ca fiind prescrise finanțările acordate societății și au reconsiderat finanțarea în suma de 922.870 lei ca baza impozabila suplimentara, transformând regimul fiscal aferent societății din microîntreprindere în plătitoare de impozit pe profit.

De asemenea, instanța a concluzionat că reclamanta a înregistrat corect în documentele contabile finanțările acordate de către asociați, fiind încheiate contracte de împrumut și acte adiționale, astfel că în mod nelegal au fost considerate sumele de bani împrumutate de asociați către societate ca venituri din exploatare și supuse impozitului pe profit și implicit a fost transformat regimul fiscal din microîntreprindere, în plătitoare de impozit pe profit.

Consideră criticabilă sentința instanței de fond, în sensul că în speță este incident motivul de nelegalitate prevăzut la art. 488 alin. 1 punctul 8 din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată cu modificările și completările ulterioare, în conformitate cu care „casarea unor hotărâri se poate cere pentru următoarele motive de nelegalitate: ...8. când hotărârea a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a normelor de drept material”.

Analizând considerentele hotărârii atacate, apreciază hotărârea ca fiind pronunțată cu aplicarea greșită a normelor de drept material, întrucât instanța de fond nu a analizat nici împrejurările de fapt care rezultă din actele atacate, or temeiurile de drept invocate și nici consecințele fiscale ale acestor împrejurări prezentate pe larg în actele de inspecție fiscală.

Așadar, instanța de fond în mod greșit a apreciat ca nelegală stabilirea cu titlu de obligație suplimentară de plată de către organele de inspecție fiscală a sumei de lei reprezentând impozit pe profit.

O prima critică pe care o aduce sentinței, se referă la faptul că instanța de fond a ignorat că pentru aportul asociaților începând cu anul 2005, societatea reclamantă nu a deținut niciun fel de documente justificative.

Așadar, din evidența contabilă a reclamantei a rezultat că la data de 31.12.2015, a înregistrat în soldul contului 455 "Sume datorate asociaților" suma de lei, iar în soldul contului 167 "Alte împrumuturi și datorii asimilate" suma de lei, care reprezintă:

-167.1 "Alte împrumuturi și datorii asimilate Roscilio" în sumă de 1 lei;

"167.2 "Alte împrumuturi și datorii asimilate Cimino" în sumă de lei; 1 -

"Alte împrumuturi și datorii asimilate PRELUAT" în sumă de lei.

Mai mult, sumele de bani evidențiate în contul 167 "Alte împrumuturi și datorii asimilate" în valoare totală de lei și în contul 455 "Sume datorate asociaților" în sumă de lei și au fost considerate în mod temeinic și legal datorii prescrise față de asociați care se evidențiază în conturile distincte de venituri ale activității de exploatare și se cuprind în baza de impozitare a impozitului pe profit.

Referitor la contul 167 "Alte împrumuturi și datorii asimilate", contul 455 "Sume datorate acționarilor/asociaților" și contul 758 "Alte venituri din exploatare", sediul legal al materiei este acutului normativ reprezentat de Ordinul nr. 1.802 din 29 decembrie 2014 pentru aprobarea Reglementărilor contabile privind situațiile financiare anuale individuale și situațiile financiare anuale consolidate, iar în Anexa 1 a acestui Ordin este prevăzut în mod detaliat și foarte clar fiecare cont ce rol are și modul în care urmează a fi utilizate.

De asemenea, în cuprinsul pct. 435, alin.1, lit. e din același act normativ, se prevede că veniturile din exploatare cuprind alte venituri din exploatarea curentă, cuprinzând veniturile din creanțe recuperate, penalități contractuale, datorii prescrise, scutite sau anulate potrivit legii, precum și alte venituri din exploatare.

Raportat la prevederile art. 2.517 din Codul civil care prevede că termenul de prescripție este de 3 ani, dacă legea nu prevede alt termen, arată că sumele de bani evidențiate în contul 167 "Alte împrumuturi și datorii asimilate" în valoare totală de lei și în contul 455 "Sume datorate asociaților" în sumă de lei, reprezintă datorii prescrise, iar Reglementările contabile privind situațiile financiare anuale individuale și situațiile financiare anuale consolidate stabilesc faptul că datoriile prescrise se evidențiază în conturile distincte de venituri ale activității de exploatare și se cuprind în baza de impozitare a impozitului pe profit.

Organele de inspecție fiscală au stabilit în temeiul art. 6 și art. 7, alin. (2) din OG nr.92/2003, privind Codul de procedură fiscală, cu completările și modificările ulterioare, faptul că sumele de bani împrumutate de asociați către societate reprezintă venituri din exploatare și se cuprind în baza de impozitare a impozitului pe profit, în conformitate cu prevederile art. 191 din Legea nr. 571 din 22 decembrie 2003 privind Codul fiscal.

Instanța de fond nu a analizat documentul "Act adițional și contract de cesiune la statutul SC SRL cu sediul în jud. Hunedoara, înregistrat la Registrul Comerțului sub nr. care a fost depus la Registrul Comerțului în vederea modificării acționariatului societății și publicat în Monitorul Oficial al României nr.6469/11.11.2015, în care la punctul 5 se menționează "Retragerea din calitatea de asociați a cedentilor și I care declară că nu au realizat nici un câștig din această tranzacție, că au primit contravaloarea părților sociale cesionate și nu mai au alte pretenții de la societate și de la asociatul unic.

Prin încheierea contractului de cesiune de părți sociale, cesionarul preia de la cedent toate drepturile și obligațiile ce decurg din calitatea de asociat conferite de părțile sociale, iar datoria societății se stinge față de cedent prin încheierea contractului de cesiune de părți sociale, în situația în care părțile au convenit astfel.

Așadar, în situația în care datoria societății nu a fost transmisă către cesionar, așa cum rezultă din contractul de cesiune nr. _____ document încheiat în formă autentică, apreciază ca fiind evident, ca obligația societății de a restitui împrumutul nu mai subzistă.

Cu privire la finanțările acordate societății, conform contractelor de împrumut și a actelor adiționale la acestea încheiate între asociații și societate, a arătat instanței, pe de o parte ca textul tradus din limba italiană în limba română nu este legalizat, iar pe de altă parte a arătat ca asociații _____ au declarat în mod clar și fără drept de echivoc, că nu mai au alte pretenții de la societate și de la asociatul unic, pentru aceste datorii, la cesiune nefăcându-se nicio trimitere la vreo eventuală preluare/cedare a creanțelor la niciun asociat/administrator.

Mai mult, cu ocazia inspecției fiscale efectuate anterior, având ca obiect soluționarea soldului sumei negative a TVA solicitat la rambursare, cu control anticipat, aferent lunii martie 2017 (Decizia de impunere nr. _____ emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr. _____ administratorul societății, d-na _____ a afirmat cu privire la sumele de bani împrumutate societății și la documentele justificative care au stat la baza înregistrării acestora, că reprezintă aportul asociaților începând cu anul 2005, dar deoarece administrarea societății a fost preluată de către actualul asociat doar la data de _____ nu deține documente explicative.

Fata de cele de mai sus, în mod legal veniturile din exploatare reprezentând datorii față de asociații în sumă totală de _____ lei au fost cuprinse în baza de impozitare a impozitului pe profit, iar faptul că societatea reclamanta nu a evidențiat în conturile de venituri aceste datorii, menținându-le în conturile de datorii și evidențiindu-le în situațiile financiare anuale nu echivalează cu recunoașterea debitului, astfel cum susține reclamanta intimată.

Instanța de fond a înlăturat pe aceleași considerente și obligația de plată a impozitului pe profit aferent cheltuielilor nedeductibile cu energia electrică și cu alte materiale consumabile, însă nu a avut în vedere faptul că organele de inspecție fiscală au constatat că în trim. IV 2015 reclamanta intimată a înregistrat în evidența contabilă cheltuieli cu energia electrică în suma de _____ lei, în condițiile în care în aceasta perioadă societatea SRL nu a desfășurat activitate și a constatat faptul că spațiul în care se desfășoară activitatea de producție are în componentă și spațiu în care locuiește asociatul societății, iar în lunile iunie, noiembrie și decembrie 2016, societatea verificată a înregistrat în evidența contabilă cheltuieli cu alte materiale consumabile (hrană pentru câini și pisici) în sumă de _____ lei, achiziționate de la SC I _____ Romania SRL. În condițiile în care societatea nu deține în patrimoniu animale vii.

Așadar, potrivit dispozițiilor art. 19 alin. (1) și art. 21 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, profitul impozabil se calculează ca diferență între veniturile realizate din orice sursă și cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri, dintr-un an fiscal, din care se scad veniturile neimpozabile și la care se adaugă cheltuielile nedeductibile. La stabilirea-profitului impozabil se iau în calcul și alte elemente similare veniturilor și cheltuielilor potrivit normelor de aplicare.

Pentru determinarea profitului impozabil sunt considerate cheltuieli deductibile numai cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri impozabile, inclusiv cele reglementate prin acte normative în vigoare.

De asemenea, potrivit dispozițiilor art. 25 alin. (1) din același act normativ, pentru determinarea rezultatului fiscal sunt considerate cheltuieli deductibile cheltuielile efectuate în scopul desfășurării activității economice, inclusiv cele reglementate prin acte normative în vigoare, precum și taxele de înscriere, cotizațiile și contribuțiile datorate către camerele de comerț și industrie, organizațiile patronale și organizațiile sindicale.

Prin urmare, instanța de fond ar fi trebuit să constate că în mod corect, organele de inspecție fiscală au procedat la aplicarea unui regim de nedeductibilitate fiscală înregistrate de intimata în perioada în care nu a desfășurat activitate, cât și pentru cheltuielile cu hrana animalelor, în condițiile în care nu deține în patrimoniu animale pentru care să justifice această cheltuială.

În drept invocă prevederile legale la care s-a făcut referire în cuprinsul recursului.

3. Poziția intimatului

Intimata - reclamanta (S.R.L a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea recursului formulat ca vădit neîntemeiat și menținerea ca legală și temeinică a sentinței recurate.

Referitor la susținerea recurentelor privind neprezentarea documentelor justificative pentru finanțări și neprezentarea actelor adiționale la contractele de finanțare, la fel cum s-a încercat inducerea în eroare și a instanței de fond, arată că la dosarul cauzei se găsesc actele adiționale prin care au fost prelungite în fiecare an finanțările acordate de către asociați persoanei juridice C Acestea sunt conținute în dosarul administrativ după Nota explicativă a administratorului nostru - pagina 110 și următoarele din Dosarul nr. 2 de fond.

Se arată că, din păcate, seria afirmațiilor aberante continuă, astfel, la pagina 2 din recurs, se afirmă că „raportat la prevederile art. 2517 din Codul civil (...) arătăm că sumele de bani evidențiate în contul 167 și în contul 455 reprezintă datorii prescrise, iar Reglementările contabile privind situațiile financiare anuale individuale și situațiile financiare anuale consolidate stabilesc faptul că datoriile prescrise se evidențiază în conturile distincte de venituri ale activității de exploatare și se cuprind în baza de impozitare a impozitului pe profit.”

Dincolo de faptul că este o implicație logică, nu înțelege cum de la art. 2517 Cod civil, care prevede termenul general de prescripție, se ajunge la obligația de impozitare a sumelor considerate în mod fals, prescrise.

Precizează că între societate și asociații săi, an de an, erau semnate acte adiționale de prelungire a duratei finanțării, acte care fuseseră predate inspectorilor în cursul controlului (care se regăsesc în dosarul administrativ), dar a căror existență inspectorii au decis să o nege.

Însă, dincolo de situația de fapt rezultată din aceste înscrisuri, trebuie observat, în complinirea art. 2517 Cod civil, prevederile art. 2512 Cod civil:

„(1) Prescripția poate fi opusă numai de cei în folosul căruia curge, personal sau prin reprezentant, și fără a fi ținut să producă vreun titlu contrar ori să fi fost de bună credință.

(2) Organul de jurisdicție competent nu poate aplica prescripția din oficiu.

(3) Dispozițiile prezentului articol sunt aplicabile chiar dacă invocarea prescripției ar fi în interesul statului sau unităților sale administrativ-teritoriale.”

În aplicarea acestor prevederi legale, literatura juridică, preluând soluții ale fostei Curți Supreme, menționează că: „Prescripția fiind un mijloc de apărare, lăsat cu totul la facultatea părții, de a voi să se folosească sau nu de beneficiul legii, la care poate renunța oricând, nu poate fi invocată din oficiu de judecător. Cât privește mijloacele de invocare a prescripției extinctive, aceasta poate fi opusă, de regulă, pe cale de excepție, ceea ce presupune un proces pendinte.”

Dacă nici măcar instanța nu poate invoca prescripția, cu atât mai puternic cuvânt nu poate invoca intervenirea acestei instituții organele de control fiscali.

Solicită să se observe că, la dosarul administrativ, există o adresă a organului de soluționare a contestației care solicită emitentului Deciziei de impunere explicații pentru motivul considerării lor ca prescrise. Evident că respectivele texte de lege indicate în RIF nu puteau induce o asemenea concluzie nici măcar organului ierarhic superior. Din păcate, organul fiscal emitent a răspuns susținând că actele adiționale la contractele de finanțare nu ar fi fost comunicate în cursul controlului fiscal, deci nu trebuie să se tina seama de ele.

Minciuna organului emitent a deciziei de impunere este ușor de observat la o simplă verificare a dosarului administrativ, actele fiind atașate acestuia, fiind predate în cursul controlului.

Organele de control au constatat că societatea a înregistrat în mod corect în conturile aferente, finanțările acordate de către asociați. Din păcate, arată că este necesar este a combate aceste susțineri aberante, cum că nu ar fi prezentat documente justificative.

Organele de control au verificat documentele societare și au constatat că, în data de , conform Actului adițional nr. la statutul societății, asociații și au cesionat participarea deținută în societate către asociatul și au procedat la schimbarea administratorului societății, I ; cu C

De asemenea, cedentii au declarat că au primit contravaloarea părților sociale și nu mai au niciun fel de pretenții față de societate și față de cesionar, că actele predate pe bază de protocol sunt legal întocmite și prezintă situația reală a societății, că nu au fost emise și nu se află în posesia terților instrumente de plată care să angajeze societatea, fiind de acord cu modificarea actului constitutiv al societății.

Pentru finanțările acordate societății, conform Contractelor de împrumut și a actelor adiționale la acestea încheiate între asociați și societate, a fost întocmită Scrisoarea din , prin care asociații cedentii confirmă cesiunea tuturor finanțărilor Racordate societății de fiecare dintre ei către noul asociat și administrator, informând debitorul cedat, S.R.L., că de acum-înainte trebuie să le restituie cesionarului.

Întrucât cedentii au cesionat societatea, văzută ca afacere, adică părțile sociale deținute, administrarea sa și finanțările acordate, au declarat, în mod firesc, că nu mai au nici o pretenție față de societate, întrucât beneficiul, dreptul restituirii finanțărilor s-a transferat cesionarului, la fel ca și dreptul de a încasa dividende pentru perioada în care asociații cedentii deținuseră societatea. Este logic să se întâmple astfel, nu trebuie să cunoști prevederile Codului civil pentru a înțelege aceasta.

De altfel, Codul civil prevede, în art. 1.568 alin. (1) lit. a) Cod civil: Cesiunea de creanță transferă cesionarului toate drepturile pe care cedentul le are în legătură cu creanța cedată. Pentru ca art. 1.578 Cod civil să prevadă obligație debitorului de a plăti cesionarului din momentul în care primește comunicarea scrisă a cesiunii, formalitate îndeplinită prin trimiterea Scrisorii date În consecință, creanța reprezentând finanțările acordate societății a fost transferată noului asociat, cesiunea de creanță producând efecte față de societate începând cu data de

Iată că instanța de fond a motivat pertinent și corect hotărârea pronunțată.

Din păcate, recurente afirmă că instanța ar fi respins pe aceleași considerente și obligație de plată a impozitului pe profit aferentă cheltuielilor nedeductibile.

În ceea ce privește cheltuielile considerate nedeductibile cu energia electrică în sumă de Lei și cheltuielile cu alte materiale consumabile (hrană pentru câini și pisici) în sumă de Lei, solicita a se observa că recurente nu înțeleg un principiu fiscal: odată ce nu se mai procedează cu ajustarea veniturilor impozabile și trecerea societății la regimul fiscal de plătitoare de impozit pe venit, natura deductibilă sau nedeductibilă a acestor cheltuieli nu mai influențează profitul impozabil întrucât valoarea impozitului unei microîntreprinderi se determină aplicând un anumit procent asupra cifrei de afaceri, caracterul deductibil sau nedeductibil al unei cheltuieli nemaivând vreo relevanță.

Lăsând la o parte explicația clară de mai sus, ceea ce a afirmat și în primul ciclu procesual, la adresa sediului social societatea deține o hală de depozitare a asemenea produse ce necesită o păstrare specifică, hală deservită de personal angajat, unde sunt conservate produsele. Pentru desfășurarea propriei activități, societatea a obținut autorizațiile prevăzute de lege, punând la dispoziția organului de soluționare a contestației Autorizația nr.

ACESTE cheltuieli - cu energia electrică și cu hrana animalelor de pază - sunt realizate tocmai pentru obținerea de profit impozabil, fiind absolut necesare desfășurării activității Specifice.

În concluzie, având în vedere toate aceste argumente, considera că se impune respingerea recursului formulat ca vădit neîntemeiat.

4. Soluția instanței de control judiciar

Recurenta invocat motivul de nelegalitate prevăzut de articolul 488 alineatul 1 punctul 8 din Codul de procedură civilă, apreciind că hotărârea instanței de fond a fost dată cu încălcarea și aplicarea greșită a normelor de drept material cu referire la prevederile art. 19 din Codul fiscal, art. 112 indice 6 din Legea 571/2003 privind Codul Fiscal.

În esență, se invocă, cu privire la stabilirea obligației suplimentare de plată în cuantum de lei, reprezentând impozit pe profit, ca în mod greșit, instanța de fond nu a reținut că pentru aportul asociaților începând cu anul 2005 societatea nu a deținut documente justificative și nu a observat faptul că suma înscrisă în contul 167 „alte împrumuturi și datorii asimilate” de lei și cele trecute în contul 455, sume datorate asociațiilor, de lei, au fost considerate *datorii prescrise față de asociați* care se evidențiază în conturi distincte de venituri, având în vedere că în anul 2015, cu ocazia cesiunii de părți sociale din data de , asociații inițiali, după cesionarea părților lor sociale, au menționat că nu mai au nici o pretenție față de societate și față de noul asociat.

În opinia recurente, sumele menționate reprezintă venituri din exploatare, definite astfel conform punctului 435 alin. 1 litera e din Ordinul numărul 1802 din 29. 12. 2014 pentru aprobarea Reglementărilor contabile, în urma aplicării corespunzătoare a termenului de prescripție trei ani prevăzut de art. 2517 din Codul civil. Această sumă se evidențiază în contul distinct pentru datorii prescrise și se cuprinde în baza de impozitare a impozitului pe profit.

Recursul declarat de recurenta **nu** este fondat.

Potrivit art. 19 din Codul fiscal, ” (1) Profitul impozabil se calculează ca diferență între veniturile realizate din orice sursă și cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri, dintr-un an fiscal, din care se scad veniturile neimpozabile și la care se adaugă cheltuielile nedeductibile. La stabilirea profitului impozabil se iau în calcul și alte elemente similare veniturilor și cheltuielilor potrivit normelor de aplicare.”

Potrivit art. 6 cod de procedură fiscală - Exercițarea dreptului de apreciere:

”Organul fiscal este îndreptățit să aprecieze, în limitele atribuțiilor și competențelor ce îi revin, relevanța stărilor de fapt fiscale și să adopte soluția admisă de lege, întemeiată pe constatări complete asupra tuturor împrejurărilor edificatoare în cauză.”

Potrivit art. 7 alin. (2) ” Organul fiscal este îndreptățit să examineze, din oficiu, starea de fapt, să obțină și să utilizeze toate informațiile și documentele necesare pentru determinarea corectă a situației fiscale a contribuabilului. În analiza efectuată organul fiscal va identifica și va avea în vedere toate circumstanțele edificatoare ale fiecărui caz.”

În acord cu instanța de fond, Curtea apreciază că organul fiscal a aplicat eronat dispozițiile art. 6, 7 alin. 2 din Codul de procedură fiscală precum și dispozițiile art. 19 alin.(1) din Codul fiscal, atunci când apreciat, că se impune calificarea datoriilor societății către asociați ca fiind prescrise, cu ignorarea contractelor de împrumut, a actelor adiționale la acestea, încheiate între asociați și societate, și a evidentelor contabile necontestate.

Instanța de fond a reținut, ca stare de fapt relevantă, împrejurarea că în asociații () au cesionat părțile sociale către asociatul () și ca au declarat că au primit contravaloarea părților sociale și nu mai au pretenții față de societate și asociatul unic. De asemenea, s-a apreciat că odată cu cesiunea efectuată s-a transferat al noului acționar și creanța reprezentând finanțarea acordată societății, astfel cum rezultă din înscrisurile din aceasta făcând parte din pasivul societății.

Corect a reținut instanța de fond că, față de prevederile art. 2512 Cod civil, organele fiscale au apreciat greșit că împrumutul acordat societății reprezintă o datorie prescrisă, în condițiile în care probele administrate la dosarul cauzei evocă contrariul.

Mai mult, curtea observă că în *balanța de verificare* din data de 3 societatea reclamantă a înregistrat ca datorie, împrumuturi și datorii asimilate, suma de

lei, respectiv sume datorate asociațiilor de lei, împrejurare care, coroborata cu scrisoarea din si actele de împrumut, poate sta la baza recunoașterii datoriei societății față de noul asociat.

Susținerea recurenței, conform căreia nu exista documente justificative care să ateste aportul asociațiilor din 2005, nu prezintă relevanța în cauză, întrucât verificarea inspecției a vizat perioada cuprinsă între (și nu au fost sesizate organele de cercetare penală pentru a efectua verificări care să ateste fictivitatea aportului asociațiilor din 2005.

Contrar susținerilor recurenței pârâte, Curtea reține ca aprecierea incidentală a creanțelor ca fiind prescrise, în temeiul dreptului organului fiscal de apreciere a situației fiscale, în situația concretă dedusă judecății, nu poate fi primită, mai ales că potrivit art. 2512 din Codul civil:

„(1) Prescripția poate fi opusă numai de cei în folosul căruia curge, personal sau prin reprezentant, și fără a fi ținut să producă vreun titlu contrar ori să fi fost de bună credință.

(2) Organul de jurisdicție competent nu poate aplica prescripția din oficiu.

(3) Dispozițiile prezentului articol sunt aplicabile chiar dacă invocarea prescripției ar fi în interesul statului sau unităților sale administrativ-teritoriale.”

În acest cadru, în mod greșit s-au apreciat sumele ca fiind venituri din exploatare și că astfel, s-a născut obligația microîntreprinderii de a plăti impozit pe profit conform art. 112 indice 6 din Legea 571/2003 privind Codul Fiscal, obligație pe care reclamanta nu o avea în calitate de microîntreprindere.

Art. 112 indice 3 din Codul fiscal, în cazul microîntreprinderilor, are de cuprindere a impozitului, denumit impozit pe veniturile microîntreprinderilor, se aplică asupra veniturilor din orice sursă, cu excepția celor prevăzute la art. 112 indice 7.

Art. 112 indice 5*) din Codul fiscal, prevede expres ”Cota de impozitare este de 3%”.

Art. 112 indice 6), din codul fiscal prevede cu privire la impunerea microîntreprinderilor care realizează venituri mai mari de 65.000 euro sau venituri din consultanță și management că ”Dacă în cursul unui an fiscal o microîntreprindere realizează venituri mai mari de 65.000 euro sau ponderea veniturilor realizate din consultanță și management în veniturile totale este de peste 20% inclusiv, aceasta va plăti impozit pe profit. Calculul și plata impozitului pe profit se efectuează începând cu trimestrul în care s-a depășit oricare dintre limitele prevăzute în prezentul articol, luând în considerare veniturile și cheltuielile realizate de la începutul anului fiscal. Impozitul pe profit datorat reprezintă diferența dintre impozitul pe profit calculat de la începutul anului fiscal până la sfârșitul perioadei de raportare și impozitul pe veniturile microîntreprinderilor datorat în cursul anului respectiv.”

Criticile privind împrejurarea că instanța de fond a înlăturat greșit și obligația de plata impozitului pe profit aferent cheltuielilor nedeductibile cu energia electrică și pentru materiale consumabile, fără să aibă în vedere că reclamanta a înregistrat în evidența contabilă cheltuielile de lei, deși această societate nu a desfășurat activitatea de producție, iar în spațiul folosit de firma locuiește și asociatul societății, precum și cele cu privire la cheltuielile cu alte materiale consumabile - hrana pentru pui și pisici, în condițiile în care societatea nu deține animale vii, nu pot fi reținute de instanța de control, având în vedere că situația premisă care genera obligația de plata a impozitului pe profit nu a fost corect stabilită de organele fiscale, context în care, față de prevederile exprese ale art. 112 indice 6) cu privire la modalitatea de calcul a impozitului pe profit, impunerea reținută de organele fiscale nu mai poate produce efectele dorite.

În baza considerentelor de mai sus, nefiind incident motivul de nelegalitate prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 8 din Cod de procedura civilă, Curtea, în baza art. 496 Cod de procedura civilă, va respinge ca nefondat recursul declarat de recurențele pârâte Administrația Județeană a Finanțelor Publice Hunedoara și Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara împotriva sentinței nr. 600/2011 pronunțată de Tribunalul Hunedoara.

Pentru aceste motive,
În numele legii
DECIDE:

Respinge recursul declarat de recurentele pârâte Administrația Județeană a Finanțelor
Publice Hunedoara și Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara împotriva
sentinței nr. _____ pronunțată de Tribunalul Hunedoara.

Definitivă.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților, prin mijlocirea Grefei, la data
de 1 _____

Președinte,

Judecător,

Judecător,

Grefier,

Red./ tehored. ALP14.02.2020

Jud. fond Duca C.

NB 5 ex / com.3 cu incheierea de amanare inițială a pronunțării din data 27.11.2019

CONFORM
ORIGINALULUI